

PASSEJADA BARREJANT RECORDS I PRESENT

Per Carmen Huertas

He decidit passar el matí gaudint de certes coses.

Són espais que conec, alguns en traslladaran a molt temps enrere.

Agafó el tren a Sabadell i gaudeixo el recorregut. Boscos preciosos i poblets petits per la densitat de població degut a que són cases amb jardí majoritàriament. El dia és clar i en el cel no ja ni un núvol.

Arribo a Barcelona, surto a Plaça de Catalunya. Asseguda a un banc, observo la cara d'uns nens amb unes paperines de menjar per coloms. Han trigat uns segons en arribar, ja mengen i l'expressió dels nens és d'emoció continguda. No volen fer cap gest, ja que podrien volar. Això em recorda una foto en blanc i negre d'una nena de quatre anys que portava un abric i alimentava el coloms també amb emoció continguda. El pare em van dir que l'abric que jo duia era vermell.

Marxo. Encara em queda un bon tros per recórrer.

Baixo per La Rambla. Em fixo en els edificis. D'alguns en sé una mica de la seva història. És el cas de l'edifici de les Arts i les Ciències. En els baixos està el Teatre Poliorama. George Orwell, durant la guerra civil, va estar dos dies a la teulada amb un tros de formatge i pa que va comprar a La Boqueria. També el Palau Mojà i la ben propera església de Betlem, tan lligats a Mossèn Cinto Verdager.

Tot seguint la meva ruta passo per davant d'unes gelateries on abans hi eren les parades d'ocells. Més a baix està el Palau de la Virreina, on ara mateix hi fan unes molt interessants exposicions de fotografia.

Però el que més m'agrada és la botiga de música Beethoven, que està al costat. És una delícia entrar. Es poden comprar regals que potser trobes a altres llocs, però aquí resulta més encantador. Hi ha un piano. Al segle XIX, els músics barcelonins es trobaven en aquest lloc, feien tertúlia i tocaven Música de Cambra. Darrerament se sent dir que tancarà. Seria una autèntica pena que una joia així s'acabés perdent.

Més endavant veig les parades de les flors. No em recorden les d'abans, i menys encara les que va descriure temps ençà Josep Maria de Segarra.

Passo per davant de La Boqueria. Als turistes els agrada molt entrar. Jo, gairebé sempre que ho faig, és només per tafanejar una estona a la parada de fruita que està a la esquerra. Quina barreja de colors! Quina manera de col·locar la fruita! Els colors recorden les pintures de Gauguin. Continuo i em fixo en les façanes modernistes, les rajoles, els balcons de ferro forjat, algunes pintures. La Rambla és preciosa.

Passo pel Cafè de l'Opera. Tant de bo el restaurin! A la dreta, l'Hotel Orient va ser un dels principals de Barcelona entre les acaballes del segle XIX i principis del XX, però ara està en hores baixes. En el seu origen va ser un col·legi franciscà.

Arribo al Liceu. L'últim cop que hi vaig entrar va ser per a veure una actuació del Loquillo. L'escultor Jaume Plensa ha posat ara unes portes que tanquen les entrades de La Rambla. M'agraden. Passo pel Teatre Principal. Diuen que s'acabarà restaurant, de manera que la ciutat recuperarà aquest espai històric on es representava òpera abans de la construcció del Liceu. Davant està el carrer d'Escudellers. A la cantonada hi era el mític bar restaurant Cosmos, que

va ser el preferit de Pepe Rubianes. Si entres pel carrer d'Escudellers, a la primera cantonada a la dreta, trobes un local, el bar Thonet, que té una façana modernista preciosa. En aquet establiment es va servir el primer vermut Martini.

A la Rambla, davant del Teatre Principal, estan els pintors que fan retrats de tots aquells que vulguin pagar-los. Em recorden els pintors de carrer del barri de Montmartre, a París. A aquesta alçada està el carrer de l'Arc del Teatre, un carreró estret, però si entres veuràs que s'eixampla una mica i ofereix petits indret ben curiosos. Joan Manuel Serrat li va dedicar una cançó a un dels seus locals i Ruiz Zafón, a *La sombra del viento*, situa aquí la biblioteca dels llibres oblidats

Estic a punt d'arribar al lloc de destí: les *Golondrinas* del port. Fa temps que ja no són aquelles barquetes de fusta i colors molt vius, sinó unes embarcacions més modernes o no tan genuïnes. Fan el trajecte del Moll, un espai que també s'ha adaptat al nou temps. Però jo avui pujo a la barqueta de colors vius i arribaré a l'antic espigó (el famós *rompeolas*) molt abans.

Ja he tornat a Sabadell, però no sense passar abans per La Pallaresa o gaudir de la seva xocolata amb xurros.

Un altre dia faré un altre recorregut.